

ia77

JazzFlits

31 juli 2007
5de jaargang, nummer 12a, festivalspecial

NIEUWS
1STE PRIJS EUROPEAN JAZZ COMPETITION
VOOR ENGELSE GROEP EMPIRICAL

De Engelse groep Empirical heeft 14 juli tijdens het North Sea Jazz Festival de finale van de eerste EBU European Jazz Competition 2007 gewonnen. De alt-saxofonist van het Franse kwartet TTKPC & Le Marin, Adrein Amey, kreeg de prijs voor de beste solist.

De internationale jury met onder anderen pianist Kenny Werner en bassist Hein Van der Geyn, hoorde bij de winnaar 'verbazingwekkend hoge kwaliteit', 'eigenheid' en zag een 'onweerstaanbare' presentatie. Saxofonist Amey werd een 'geniale creativiteit' toegedicht. Empirical krijgt 5.000 euro, speelt volgend jaar op het North Sea Jazz Festival en mag begin volgend jaar tijdens de IAJE-conferentie te Toronto optreden. Van de groep verschijnt deze maand een cd op Courtney Pine's Destin-E-label. De andere finalisten waren TTPKC & le Marin (Fr), het Franz von Chossy trio (Ned), het Frederik Köster Quartet (Du) en het Chet Doxas Quartet (Can).

De EBU European Jazz Competition is bedoeld om jong jazztalent internationaal onder de aandacht te brengen. De wedstrijd wordt georganiseerd door de partners van de European Broadcasting Union (EBU), het North Sea Jazz Festival en de Stichting European Jazz Competition.

[...meer jazznieuws op pagina 10 en 11](#)

JazzFlits festivalspecial

VERSLAG NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

ROTTERDAM - 13, 14 & 15 JULI 2007

De organisatie van het North Sea Jazz Festival 2007 kijkt terug op een zeer geslaagde tweede editie in Rotterdam. Ruim 67.000 bezoekers vonden van 13 tot en met 15 juli in het Rotterdamse Ahoy hun weg naar vijftien podia en circa 180 optredens. De zaterdag was geheel uitverkocht. Het festival trok zo'n vijfduizend meer bezoekers dan in 2006. Volgens de organisatie is daarmee bewezen dat een solide basis is gevonden in Rotterdam.

Op weg naar het festival liet trompettist Roy Hargrove weten dat er wat hem betreft wel wat meer jazz op het programma had mogen staan. Het was misschien zo nu en dan even zoeken, maar blijkens de volgende verslagen van Peter J. Kortten, Herman te Loo en Jaap Lüdeke kwam de jazzliefhebber dit jaar heus wel aan zijn trekken. De foto's zijn van Joke Schot (zie pag. 9), Tom Beetz, Thomas Huisman en Willem Frederikze.

Zangeres Dee Dee Bridgewater trad zaterdag op.
 (Foto: Joke Schot)

VERSLAG PETER J. KORTEN:

De tweede Rotterdamse editie van het North Sea Jazz Festival was een groot succes. De organisatie had de eerste editie serieus geëvalueerd en een paar verbeteringen aangebracht. De shops uit de Nile waren verplaatst naar een nieuw plein: 'Mississippi Market'. Daardoor verbeterde de doorstroming van het immense publiek. De drukte bleef gezellig, maar bij optredens van bijvoorbeeld Steely Dan, Sly & The Family Stone en Snoop Dogg waren de zalen overvol. Dat was op de rest van het terrein ook te merken; het was er een stuk rustiger.

31 juli 2007

VERSLAG PETER J. KORTEN (VERVOLG)

De grote publiekstrekkingen maken het North Sea Jazz Festival tot een evenement voor mensen die speciaal voor hun pop-idool komen én voor doorgewinterde jazzpuristen! Vanuit de metro was het cruiseschip van de North Sea Jazz Cruise te zien. Het stak boven de gebouwen uit en was 's nachts sierlijk verlicht. Opvallend was de serieuze wijze van musiceren, ondanks storende geluiden uit andere zalen en rondlopende mensen. De artiesten genoten zichtbaar en verwendeten de luisteraars. Het overweldigende aanbod had zowel voor- als nadelen; je kunt nu eenmaal niet alles zien. Van enkele échte jazzconcerten nu een verslag.

VRIJDAG

Robin McKelle

Robin McKelle (Foto: Joke Schot)

Ook in zangeressenland staat regelmatig een nieuw talent op. Zo'n nieuw talent is Robin McKelle. Door een aantrekkelijk debuutalbum was haar naam snel gemaakt. Voor dit concert koos ze voor een trio in plaats van de bigband van de cd. Haar reputatie maakte ze op het podium prima waar. Met liefdesliedjes wilde ze het publiek voor zich winnen en dat lukte gemakkelijk. Na 'Lover Man' en 'Make Someone Happy' kwam het onvermijdelijke 'Lullaby of Birdland' met een heuse scat. Daarin was ze zeker origineel, hoewel er ook een kopietje van Ella in te vinden was. Het trio ondersteunde de zang op een aantrekkelijke manier. Van Robin gaan we nog veel meer horen.

Thomasz Stanko Quartet

De Poolse trompettist Thomasz Stanko speelde op zijn zilverkleurige instrument met zijn pupillen, die ondertussen zelf ook een trio vormen; het 'simple acoustic trio'. Dit trio is de afgelopen jaren sterk in kwaliteit gegroeid en heeft een ontwikkeld geluid. De vroegere invloeden van Keith Jarrett zijn vervangen door een sterk groeps karakter. Maar tijdens dit concert was Stanko duidelijk de leider. De composities werden met temperament aaneengeregend. Dit soort muziek paste mooi in de akoestiek van de zaal, die op vrijdag was omgedoopt in ECM-stage. Stanko is zo'n beetje de bekendste Poolse jazzmuzikant en bewees zijn kwaliteit.

McCoy Tyner Trio

Wat een waardering had het publiek voor deze oudere man. McCoy Tyner is tenslotte een veteraan in jazzland. 'In a Mellow Tone' werd direct herkend door de luisteraars. Speciale gast was altist Gary Bartz. Met zijn clowneske haar en hoedje speelde hij de zaal plat. In de groep waren veel tekenen van de gevorderde leeftijd te zien, maar daar was niets van te horen. Tyner speelde nog een stuk alleen. De 'gezellige' jazz van oudsher maakte menige toehoorder sentimenteel. En terecht als je één van de laatste vertegenwoordigers van die stroming live ziet.

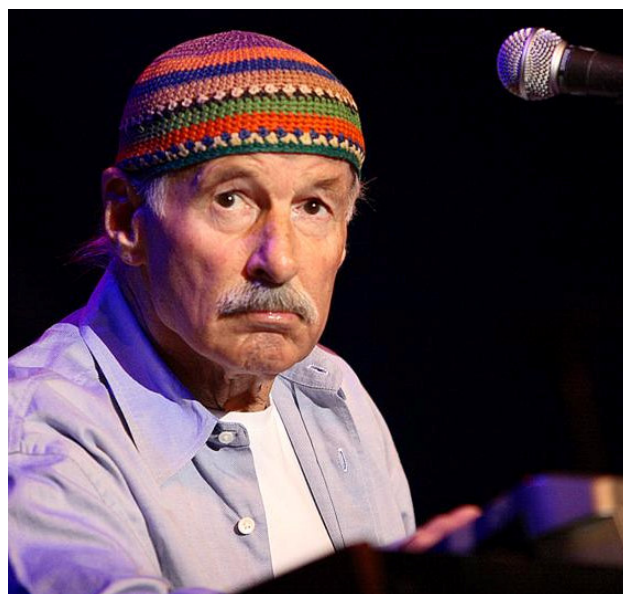
Enrico Rava Quintet

Typisch Italianen. Het kwintet van trompettist Enrico Rava speelde als een stel Italianen in een restaurant; die doorgaans druk praten en commentaar geven op de gerechten. Het geluid vonden ze steeds niet goed en het duurde dan ook even voor het concert op gang kwam.

Rava (Trieste, 1939) koos voor een combinatie met trombone. Gianluca Petrella stond naast de meester met de artistieke kop. Als de piano soleerde stonden de blazers achter de band zachtjes mee te spelen. Bassist Rosario Bonaccorso was energiek en tegendraads, maar zorgde voor de nodige spanning in de groep. De twee blazers speelden een mooi duet in Don Cherry's 'Art Deco'. Gianluca Petrella kreeg na afloop de Paul Acket Award 'Artist Deserving Wider Recognition'. Helaas was een groot deel van het publiek (en de pers) toen al weg.

Joe Zawinul Syndicate

Zelden opende een concert zo sterk. Direct al was de promotor van de elektrische piano op volle sterkte. Met zijn karakteristieke verongelijkte blik en onafscheidelijk mutsje zat Joe Zawinul achter zijn keyboards en zong met behulp van een vocoder. Met een ijzersterke groep bracht hij fusionjazz met sterke wereldmuziekinvloeden. Jorge Bezerra was de smaakmaker, die steeds in 'oosterse' richting wees: rai! Zawinul zal je niet aan een klassieke vleugel zien zitten. Maar met zijn 75 jaar en zijn moderne instrumenten bewees hij dat muziek je wel degelijk jong houdt.

Joe Zawinul (Foto: Joke Schot)

VERSLAG PETER J. KORTEN (VERVOLG)

E.S.T.

Het trio van pianist Esbjorn Svensson genoot massale belangstelling op het festival. Nu maken ze niet echt toegankelijke muziek, maar de aanwezige liefhebbers reageerden heel enthousiast. Het trio, dat verder bestond uit bassist Dan Berglund en drummer Magnus Öström, speelde gewaagde en avontuurlijke jazz. De drie speelden onder andere muziek van hun laatste cd 'Tuesday Wonderland'. De muziek was een versmelting van het klassieke pianotrio en eigenzinnige postmoderne jazz.

Stefano Bollani

Pianist Stefano Bollani had zich voor de gelegenheid gestoken in een glanzend shirt in de kleur van het nationale Italiaanse voetbalteam. Wat een temperamentvolle improvisator is hij. Zijn stijl is uniek. Voor een ademloos publiek speelde hij bijzonder aparte muziek. Bollani liet zijn linkerhand grommen terwijl hij rechts de lieflijkste loopjes speelde. Plotseling komt er een Charlie Chaplin-film voorbij en even later klassieke klanken. Uiteraard bleef een humoristisch citaatje niet achterwege. Zelfs met zijn opgepropte handdoek in de hand weet hij piano te spelen. Het is niet vreemd dat hij werd beloond met een staande ovatie.

Marcus Miller

Deze duizendpoot kon je overal op het festival tegenkomen. Marcus Miller was gastheer op de North Sea Jazz Cruise en gaf een eigen concert. Hij speelde ook nog eens met Candy Dulfer en verving het concert van Amy Winehouse. Daarbij is hij heel fotogeniek. Maar het gaat om zijn bas. Miller 'slapt' hele zalen plat met zijn duim en is door het feestelijke karakter van zijn optredens altijd op het laatst van de avond geprogrammeerd. Iedereen stond te dansen op zijn ijzersterke ritme. En daarbij speelde hij nog op een reeks andere instrumenten. Marcus Miller verveelt nooit.

Trompettist Patches Stewart en bassist Marcus Miller (Foto: Joke Schot)

ZATERDAG

Kim Hoornweg

De debuut-cd van Kim Hoornweg heet 'Kim is back'. Maar is ze eigenlijk wel gearriveerd? Op het North Sea Jazz Festival wel. Zaal Madeira puild uit van de nieuwsgierige luisteraars en fotografen. Was deze belangstelling wel terecht?

Kim Hoornweg (Foto: Joke Schot)

Natuurlijk heeft ze haar leeftijd mee. Veertien. Bij 'I Got Rhythm' bleek echter dat haar jonge stem een groot populariserend vermogen heeft. Trompettist Jan van Duikeren was super en de rest van de band ook. Kim komt er wel.

Roberta Gambarini

Pianist Hank Jones had wegens gezondheidsredenen afgezegd. Dus speelde zangeres Roberta Gambarini met haar eigen trio. Haar stijl past goed in een nachtclub of op een luxe cruiseschip. Ze zong 'The Nearness Of You'; fluweelzacht met een fluisterende band. Een buitengewoon moment was het nummer 'The Sunny Side Of The Street' met Dee Dee Bridgewater én Roy Hargrove. De applausmeter sloeg bij Hargrove wel heel ver door, vooral toen hij ging scatten!

Wynton Marsalis & Lincoln Center Jazz Orchestra

'Artist in Residence' Wynton Marsalis liet een aantal van zijn bigbandedden al spelend, één voor één het podium opkomen. Het orkest speelde stukken van Ornette Coleman. Met veel gevoel voor de New Orleans-traditie brachten ze perfect gearrangeerde muziek. Marsalis wordt al de 'conservator van de traditionele jazz' genoemd. Saxofonist Ted Nash schreef een loepzuiver arrangement. Als een geoliede machine deed het Lincoln Center Jazz Orchestra waar het zo goed in is: perfect spelen, maar met wat minder vrijheid en gevoel. De thema's circuleerden door de band, waarbij de muzikanten soms maar één noot per beurt bliezen. Saxofonist Victor Goines speelde prachtige solo's, terwijl de leider, zoals dat hoort, bij de trompetten achterin zat. 'Sadness' werd wel heel droevig ingezet met een wonderschoon gestreken bas. Marsalis noemde het "one of the most haunting pieces".

Christian Scott

Ieder jaar heeft het festival wel een ontdekking te bieden. Christian Scott is er zo één. Een veelbelovend talent op trompet. De beker van zijn instrument is alvast net zo omhoog gebogen als die van Dizzy Gillespie. Als met een geweer schoot hij zijn noten de (te kleine) zaal in! Zijn bandje speelde snoeihard, maar superstrak. Gitarist Matthew Stevens deed daar nog een schepje bovenop. Conclusie: deze jonge gasten zijn vernieuwend, door een brug te slaan van straight naar hip.

VERSLAG PETER J. KORTEN (VERVOLG)

ZONDAG

Stan Tracey Quartet & Benjamin Herman

Stan Tracey (Foto: Joke Schot)

De Engelse pianist Stan Tracey was eindelijk weer eens in Nederland. Vanwege het album 'The London Session', dat Tracey met Benjamin Herman maakte, trad zijn kwartet samen met de altist op voor een uitzinnig publiek. Waarschijnlijk kwam de meerderheid van het publiek voor de saxofonist. Maar de pianist (80!) is een meester in de stijl van Thelonious Monk. Met zijn percussieve spel begeleidde hij Herman en de Engelse trompettist Guy Barker. De twee jonge musici brachten vlotte jazz. 'Drop me of in Harlem' van Tracy was een vrolijk thema voor trompet en sax. De bassist ondersteunde het stuk heel progressief. De zondag was hiermee geopend en kon meteen al niet meer stuk.

Deelder Draait

Jules Deelder (Foto: Willem Frederikze)

Op het dakterras draaide Jules Deelder platen uit zijn royale collectie. Natuurlijk allemaal oudjes. Tijdens het draaien stond de hoes leesbaar voor het publiek. Deelder noemde soms alleen de naam van de muzikant: "Clifford Brown... Clifford Brown". De dj zonder hoofdtelefoon laat de naald altijd feilloos dalen waar het moet. In zijn eigen wereldje genoot hij van de muziek, en de luisteraars met hem.

Toots Thielemans Quartet

Presentator Cees Schrama zei: "Toots is de enige in de wereld die zó mondharmonica speelt". En zo is het. Voor een groot en waarderend gehoor speelde hij vanaf zijn barkruk. Toots vereert iedereen; hij noemde zijn pianist Kenny Werner 'maestro'. Terwijl de bandleden soleerden draaide hij zich om en bekeek hen waarderend. Deze instelling maakt hem geliefd. Maar als Werner kunstmatige strijkers uit zijn synthesizer laat stromen hoop je weer op samenwerking met het Metropole Orkest. Een medley met onder andere 'So What' en 'Summertime' deden het grote gehoor goed. Toots is er gelukkig weer.

Richard Galliano

Wat gevoel en emotie betreft was het concert van accordeonist Richard Galliano een hoogtepunt. In een broeierige zaal bracht hij Franse jazz en zigeunerklanken voor een uitzinnig publiek. De band oogstte meermaals een staande ovatie. Dat live veel beter kan én moet zijn dan een cd-opname werd hier ruimschoots bewezen. De bas van Philippe Aerts was grommend laag en perfect harmonisch. En dan violist Alexis Cardenas... Wat een gebundelde ultieme virtuositeit.

E.S.T. (Foto: Joke Schot)

Joshua Redman

Joshua Redman grapte over het gelijktijdig plaatsvinden van zijn concert en dat van publiekstrekker Snoop Dogg: "Jammer voor Snoop Dogg dat jullie allemaal hier zitten. Hij en ik hebben namelijk hetzelfde publiek." Maar een groter verschil is ondenkbaar. Redman legde uit dat Sonny Rollins is gestart met een pianoloos trio. Het gemak waarmee Redman met deze bezetting omgaat laat zien dat het voor hem niet bijzonder is; het klonk heel natuurlijk. De groep speelde veel stukken van de nieuwe cd 'Back East'. Razend strak waren 'East of The Sun' en 'Wagon Wheels'. Tussendoor kwam tenorist Joe Lovano aanschuiven en speelde een paar stukken mee. Opvallend was drummer Antonio Sanchez. Wat een avontuurlijke stijl heeft hij. Met latin-ritmes dreef hij de boel op de spits, terwijl Joshua Redman hem alert van repliek diende. Een mooie afsluiting van drie dagen jazz. (Peter J. Korten)

"People are getting tired of hearing the same bubblegum jazz. Within the major label compound, they water down things and try to give the people what they want to hear. What the people want to hear is something new, fresh and relevant."

Abram Wilson, DownBeat, april 2007

VERSLAG HERMAN TE LOO:

Wynton Marsalis (Foto: Joke Schot)

Wynton Marsalis

Hoewel Wynton Marsalis de 'artist in residence' was op het North Sea Jazzfestival van 2007, leek het eerder of Ornette Coleman (77) de centrale gast was. De free-jazzveteraan was zelf aanwezig, en werd door Marsalis geëerd in een programma met arrangementen van diens muziek voor het Lincoln Center Jazz Orchestra. Om met dit laatste te beginnen: Marsalis en z'n co-arrangeurs (onder meer altsaxofonist Ted Nash) hadden een knap staaltje werk afgeleverd. De losjes geïnterpreteerde, en daarom vaak niet spatgelijk lopende melodieën maakten het vroege werk van Coleman (want daartoe beperkte het LCJO zich) mede zo aantrekkelijk. Ze waren door Marsalis c.s. als over elkaar heen buitelende melodielijnen door de verschillende secties heen geschreven. Heel effectief, maar het klonk eigenlijk meer als een soort exposé over de muziek van Ornette: professor Marsalis gaf college. Kortom: knap, maar tamelijk zielloos. Slechts incidenteel kwam het orkest hier los van, zoals in de ballad 'Sadness'. Marsalis speelde zelf de melodielijjn, slechts begeleid door een snerpand gestreken bas, en lange lijnen van drie gestopte trombones. Zo wist hij de desolaatheid van het origineel recht te doen.

Ornette Coleman

Maar wie nog meer recht deed aan Ornette Coleman was natuurlijk Ornette Coleman zelf. Uiterlijk wat broos, en veelal spelend vanaf een kruk, wist hij te imponeren. De gepassioneerde kreten uit z'n alt kwamen nog immer uit z'n tenen, en de strakke band met maar liefst drie bassisten (Tony Falanga en Charnett Moffett op contrabas en Al McDowell op basgitaar) leverde een knarsende, dwarse machinerie als springplank voor de solo's. Het leek af en toe Prime Time wel, zeker als Moffett het wah-wahpedaal intrapte. Nieuw waren de citaten uit de klassieke muziek (onder meer Bachs eerste Cello Suite en Strawinsky's 'Sacre du Printemps') die Falanga inzette, en die wonderwel aansloten bij Colemans bluesy hartenkreten. Het publiek had er een staande ovatie voor over, en na de toegift, een ontroerend mooie 'Lonely Woman', schudde de oude meester de handen van de voorste mensen in de zaal, en ging zelfs even op de knieën voor zijn fans.

Benny Golson en Johnny Griffin

Generatiegenoten Benny Golson (78) en Johnny Griffin (79), die zaterdag het verhinderde trio van Ron Carter vervingen, deden het met een eerbetoon aan John Coltrane een stuk minder. De anekdotes van Golson aan zijn jeugdvriend uit Philadelphia waren bijzonder smakelijk, maar de saxofoonprestaties van de oude heren halen het echt niet meer bij wat ze in hun hoogtijdagen allemaal konden. Het vuurwerk kwam hier vooral van de zeer melodisch spelende drummer Doug Sides.

Misha Mengelberg

Een paar jaar jonger, maar ook bepaald geen jonge hond meer, is onze eigen Misha Mengelberg (72). Hij trad aan met zijn Amerikaanse ritmesectie, bassist Greg Cohen en drummer Ben Perowsky. Die combinatie krijgen we niet dagelijks te zien, dus toch even poolshoogte nemen. Met een meespelende in plaats van een pesterig tegenwerkende drummer doet Misha toch wel wat andere dingen dan we van hem gewend zijn met Han Bennink. Hij was in een verrassend lyrische bui, en hij speelde 'Just a Gigolo' zelfs geheel zonder ironie en dwarsigheid.

Ketil Bjørnstad

Lyriek was er zeker ook bij het kwartet van de Noorse pianist Ketil Bjørnstad, dat in bassist Arild Andersen z'n indrukwekkendste solist had. Wat kan die man z'n bas prachtig laten zingen, zeg. De verhalende composities van de leider bleken live ook goed te werken, zeker omdat het zaalgeluid, zoals in het gehele Ahoy-complex, dik in orde was.

Johnny Griffin (Foto: Tom Beetz)

Barry Guy's New Orchestra

Dat was ook nodig om helderheid te scheppen in de complexe muziek van bassist Barry Guy's New Orchestra. Met een aantal oudgedienden (zoals saxofonist Evan Parker en trombonist Johannes Bauer) en 'jongere' helden (saxofonist Mats Gustafsson en basklarinettist Hans Koch) in de gelederen, kon de Brit bogen op een toporkest, dat zowel >>>>

VERSLAG HERMAN TE LOO (VERVOLG)

in de uitgeschreven passages als in de geleide improvisaties schitterde. De forse partituur bood grote dynamiekverschillen, waarin de zeer Brits klinkende, welluidende melodielijnen werden afgewisseld door klankexplosies, zoals een indrukwekkend grommende baritonsolo van de Zweed Gustafsson.

Voer

Ook bij de jonge garde bleek Europa op dreef. Het Nederlandse ensemble Voer met zangeres Vera van der Poel zorgde voor een van de hoogtepunten van de zaterdagavond, met een hippe mix van dancebeats, volksmuziek uit de Balkan en India en jazzrock. Dat klinkt als een gewild geheel, maar zo klonk het niet. Violist Oene van Geel en toetsenspeler Jeroen van Vliet bewezen namelijk eens te meer dat zij een soort 'Midas touch' hebben: elk bandje waarin ze spelen wordt door hun aanwezigheid naar een hoger niveau getild.

Erdmann 3000

Ook het Duitse Erdmann 3000 bewees in de late uurtjes dat de spannendste improvisatiemuziek eerder uit het oude continent komt dan uit de States. Hun dwarse, humorvolle composities werden met eigenzinnige solo's doorspekt, waarbij gitarist Frank Möbus (Der Rote Bereich, Yuri Honing's Wired Paradise) zijn kandidatuur stelde voor een Paul Acket Award als 'Talent Deserving Wider Recognition'.

SF Jazz Collective

Het klonk allemaal een stuk authentieker en boeiender dan het tegenvallende SF Jazz Collective. Met zwaargewichten als saxofonist Joe Lovano, trompettist Dave Douglas en vibrafonist Stefon Harris in de gelederen, leek de band op papier iets om van te gaan smullen. Maar ondanks de aardige Monk-arrangementen en de goede solo's ontbrak het de groep aan een meerwaarde, en werd het geheel nooit meer dan de som der delen.

(Herman te Loo)

Joshua Redman sloot het festival af (Foto: Thomas Huisman) (zie de verslagen van Jaap Lüdeke en Peter J. Kortzen)

VERSLAG JAAP LÜDEKE:

VRIJDAG

Vrijdag de 13de juli was de eerste dag van dit 32ste North Sea Jazz Festival in Ahoy'. En hoe ik mijn oor ook te luisteren legde, de beroemde Monkcompositie 'Friday the 13th' heb ik die dag niet gehoord. Jammer, het had eigenlijk een verplicht stuk moeten zijn.

Charles Tolliver Big Band

De allereerste hit was afkomstig van de Charles Tolliver Big Band. Vergeleken met de cd vond ik Tollivers trompet nu veel beter klinken. Zijn arrangementen zijn lesmateriaal voor conservatoria, ze klonken helder en voor het geoefende oorbegrijpelijk. Compliment voor de trompetsectie. Bij de solisten noteerde ik trompettist David Weiss en trombonist Jason Jackson. Weiss is ook leider van het New Jazz Composers Octet, dat af en toe met Freddie Hubbard optreedt. Volgend voorjaar komt er van die formatie weer een cd uit, met Hubbard, ter gelegenheid van zijn zeventigste verjaardag. Hub heeft inmiddels een longoperatie achter de rug maar maakt het goed, zei Weiss. Na de succesvol verlopen set van Tolliver vertelde hij nog dat het aantal verkochte exemplaren van de Blue Note-cd 'With Love' nu de tienduizend heeft gehaald. "Ik heb alles te danken aan de inspanningen van Michael Cuscuna (Mosaic Records, JL)", zei de herboren orkestleider.

Gary Bartz

Na Tolliver wilde ik graag altist Gary Bartz horen bij het trio van de lichamelijk tamelijk verzwakte pianist McCoy Tyner. Bartz is een altsaxofonist met een uitgesproken sound en dito stijl. Typisch: hij denkt 'tenorsaxofoon'. Bartz: "Louis Jordan en Charlie Parker deden hetzelfde. That's why so many tenorplayers started copying Bird." Hij had ook nog een mening over de afzeggingen van Hank Jones, Bob Brookmeyer en Ron Carter: "Ze gaan veel te lang door, terwijl hun lichaam al tijden protesteert." Ook Bud Shank zegde af. Naar verluidt is Joe Zawinul ernstig ziek, maar hij was via een rolstoel wel aanwezig in Ahoy' en speelde.

De Blindfold Test van het Amerikaanse blad DownBeat was naar Rotterdam afgereisd en zette onder leiding van Dan Ouellette de Zweden van E.S.T. voor het blok. Ze bleken goed op de hoogte van de concurrentie: Brad Mehldau, The Bad Plus en Medeski, Martin & Wood op een vroegere cd zonder Scofield. De zo langzamerhand gevierde Belgische fotograaf Jos L. Knaepen maakte opnamen voor DownBeat. Dat doet hij steeds vaker. Op weg van de ene naar de andere hal het Jef Neve Trio begroet en succes gewenst. Lukt wel. Ik moest de Britse trompetgigant Gerard Presencer horen bij de Hongaarse groep van Szakcsi Lakatos. Daardoor miste ik de Jazzxpress van Eric Ineke; die waren al afgereisd. Dus dan maar naar dat vijftal van de Italiaanse trompettist Enrico Rava met trombonist Gianluca Petrella, de winnaar van de Paul Acket Award in de categorie 'Artist Deserving Wider Recognition'. De bekendmaking daarvan volgde pas na het concert en is in ieder geval goed ontvangen. Zijn verkiezing sluit soepel aan bij de almaar groeiende invloed van de Europese jazzmuziek.

Verder, nieuwsberichten gemaakt voor de site van Radio 6 en onder leiding van de kundige Aad van Nieuwkerk, voor mij nu 'The Wizzard of Blogs'. Check die site, er is hard aan gewerkt, ook door Koen Schouten en Darius Timmer.

VERSLAG JAAP LÜDEKE (VERVOLG)

ZATERDAG

Vanguard Jazz Orchestra

De Vanguard Jazz Orchestra (VJO) speelde gave stukken en frisse arrangementen, ook van de helaas niet aanwezige leider Jim McNeely. Hij viel afgelopen winter, glad ijs, en moest nu een schouderoperatie ondergaan. Wachttijden, ook in de VS. De VJO onder leiding van Michael Weiss bood uiteraard ruimte aan allerlei solisten. Dick Oatts op alt en trompettist Terell Stafford blonken uit. Staffords solo in 'ESP' van Wayne Shorter, in een arrangement van Ed Neumeister, bestempelde ik al na twee dagen gelijk maar als de beste trompetsolo.

Hank Jones

Niemand heeft daarin later nog verandering kunnen brengen. Hank Jones, voor mij 'Sir Henry Jones', had dus afgezegd. Joe Lovano vertelde dat hij weer last had van hoge bloeddruk en duizelingen. Jones zou optreden met zangeres Roberta Gambarini. Volgens de persdienst nam pianist Tamir Hendelman de honneurs waar, met bassist Neil Swainson en drummer Jake Hanna. Was dat de voormalige Woody Herman-drummer?

Lincoln Center Jazz Orchestra

Het was nu tijd voor de Lincoln Center Jazz Orchestra, sinds kort de naam van het Jazz at Lincoln Center Orchestra, onder leiding van Wynton Marsalis en met werk van Ornette Coleman. Dat project leek wel een beetje op: zie hoe hip ik ben. Ik denk wel dat Marsalis peentjes heeft moeten zweten om het project met zo'n goed resultaat te omgeven. Maak van Colemans fladderige schema's maar eens een arrangement waarin enige lijn is te bespeuren. In 'Una Muy Bonita' zegevierde Ted Nash op altsaxofoon. Volgt u die Nash op Palmetto Records? Zeer de moeite waard. Is zoon van trombonist Dick Nash en neef van iets bekendere gelijknamige Ted Nash. Die zaterdag was het zo heet in Ahoy' dat ik al groovend Tineke Postma midden in een solo aantrof op blote voeten. En spelen alsof het de laatste keer was. Het nummer 'Synchronicity' van haar nieuwe cd vraagt om een hit, misschien wel met een of andere tekst. Haar collega Tia Fuller is ook met teksten in de weer. Ze was ten onrechte niet in Rotterdam, maar heeft net wel een cd uitgebracht op Mack Avenue. Ik vergat bijna te melden dat ik de nieuwe Nederlandse ontdekking, vocaliste Kim Hoorweg, even heb gehoord. Timing is goed. Maar na het thema moet er niet meteen een andere solist opduiken. Het gebeurde in het begin van de set. Liever nog een chorus zingen en dan die anderen hun gang laten gaan.

Dvd's

Graag had ik Kim een dvd overhandigd van Carmen McRae in Japan. Die was voor een habbekrats, 5 euro, te koop, met voor dezelfde prijs ook de Montreux-opnamen van Basie, Tommy Flanagan, Roy Eldridge, en Clark Perry. Ben benieuwd of Fame die prijzen na het festival handhaaft. En toen maakte ik een zijstap naar Reunion. Heel rockerig, maar ik kwam voor de Duitse gasttrompettist Till Brönner. Hij kwam tevoorschijn met een knaller van een trompetsolo: 'Dizzy was in the House!' Vervolgens alweer naar de Hudson, de vroegere Jan (Jaap) Steenzaal. Roy Hargrove speelde er met een getalenteerde altsaxofonist, genaamd Justin

Robinson. Prima blower. Manager Larry Clothier vertelde nog dat Roy Hargrove misschien opnamen gaat maken met Hank Jones. Vermoedelijk zijn ze aangestoken door het succes van Jones met Joe Lovano. Wel voortmaken, dunkt me. De organisatie had diverse Birdwinnaars uitgenodigd, niet om te spelen, maar gewoon, om er bij te zijn. Sprak Pierre Courbois; hij is altijd bereid tot een goed gesprek of poneert een stelling. Jasper van 't Hof was er ook. Evenals bij Pierre kwam ook zijn nieuwe cd ter sprake, inclusief de daarop opererende blazers onder de naam 'Hot Lips'. Jasper had het niet voorzien, maar als je die naam op Google zet krijg je toch eerst andere koek voorgeschoteld, waarschuwde hij met 'tong-in-wang'.

Ornette Coleman (Foto: Tom Beetz)

ZONDAG

Ornette Coleman

Ik dacht aanvankelijk dat de zondag wat aan de magere kant was. Helemaal fout, natuurlijk. Want, om even wat te noemen: die laatste dag waren de legendarische alten Lee Konitz en Ornette Coleman aan de beurt. Klasse. Maar ze waren wel op ongeveer dezelfde tijd in diverse zalen ingedeeld. Toch beiden gehoord. Ornette, slecht ter been, speelde eigenlijk zoals we hem al sinds om en nabij 1960 kennen. Zijn 'Harmolodics' en recente 'Sound Grammar' zijn vondsten voor de publiciteit en voegen zo te horen niets toe aan wat we destijds al te horen kregen, eerst ook hebben afgewezen, en na verloop van enige jaren wel waardeerden. Zo verging het mij tenminste. "Alles draait om sadness", zegt Ornette nu.

VERSLAG JAAP LÜDEKE (VERVOLG)

Lee Konitz

Altsaxofonist Lee Konitz stoeide naar hartelust met pianist Martial Solal. 'I'll Remember April' werd op zoek naar nieuwe harmonische ideeën volledig uitgekled en vervolgens in een nieuw jasje gestoken. Het lastige 'Cherokee' werd ook in de lurven gegrepen. Na afloop kwam Misha Mengelberg - hij moest na Konitz spelen - op ons af met de vraag of Indianen (Zie 'Cherokee') inderdaad kannibalen waren. Er ontstond een vrij abstracte conversatie tussen die twee. Het kwam akelig dicht in de buurt van wat je had kunnen verwachten als ze, met hun instrument, in het Bimhuis hadden gestaan. Jazz is taal: nog maar een keer. Konitz wordt 13 oktober 80 jaar. Hij viert het met zijn Nonet in Heidelberg.

The New Art Orchestra

In Ahoy' stond The New Art Orchestra onder leiding van Ed Partyka uit Chicago, sinds tijden directeur van het Weens Conservatorium. Tijdens de repetitie bleek dat ze van de door ziekte verhinderde Bob Brookmeyer de 'Celebration Suite' (in vier delen) zouden uitvoeren. In 1994 gebeurde dat ook al eens met baritonsaxofonist Gerry Mulligan. Die suite was ook aan hem opgedragen. In het Europese orkest zaten ook de Nederlanders Ruud Breuls en Nils van Haften.

SF Jazz Collective

De SF Jazz Collective onder leiding van de vaardige altsaxofonist Miquel Zenón leverde elders een waarlijk toffe set af. Veel repertoire van Monk dit jaar. Het collectief bestaat nu vier jaar en zal in 2008 muziek van Wayne Shorter onder de aandacht brengen. Voornaam solisten in Rotterdam waren onder anderen Joe Lovano, Dave Douglas en Zenón.

Stefon Harris

De winnaar was evenwel vibrafonist Stefon Harris. Wynton Marsalis, die in de Hudsonzaal pal naast mij stond, beaamde alle toejuichingen. Misschien dat zijn Repertory Band eens plaats moet bieden aan een vibrafoon om dan met Harris de muziek van het Dizzy Gillespie-orkest, dus uit de jaren veertig met Milt Jackson, nog eens over te doen. Daarna moet dat lijken pikken van Marsalis toch maar eens stoppen. Ja en toen hoorde ik zijn kwintet, waarin dus wel eigen stukken werden gespeeld. Daar werd ik ook niet vrolijk van. Het leek of de heren stijf stonden van de afspraken binnen de groep. Niemand die de indruk wekte er eens flink tegenaan te willen gaan. Een van de stukken heette 'Free To Be'. Dat bedoel ik.

Joshua Redman

Met een snelle blik op het tijdschema zag ik dat tenorist Joshua Redman nog bezig was. En hoe! Joe Lovano was te gast bij het trio en samen met Redman ontspon zich een echte tenorbattle, met alles wat zoiets tot een succes maakt: gierende, grommende en loeiende chorussen waarin beiden streefden naar de overwinning. Redman ging met de eer strijken. Zo kwam er een opbeurend slot aan het North Sea Jazz Festival 2007.

Meerdere thuisblijvers en festivalgangers waren het niet eens met wat radio en tv boden. Tja, wie akoestische groepen had willen horen werd in wezen wel gevraagd naar Ahoy' te komen, want ze waren er wel. Dat moge blijken uit dit verslag. (Jaap Lüdeke)

IMPRESSIE BLUE NOTE RECORDS FESTIVAL

Een recordaantal van meer dan dertigduizend mensen passeerde van 6 tot en met 17 juli de kassa's van het Blue Note Records Festival te Gent. Het festival bestond als te doen gebruikelijk uit een blok 'All that Jazz' met onversneden jazz (van 6 tot en met 10 juli) en een blok 'All that Jazz?' met aan jazz verwante muziek (van 11 tot en met 15 juli). Maandag 16 juli vond een John Coltrane Tribute plaats met Jeroen van Herzelee, Rashied Ali, Archie Shepp/Roswell Rudd en het San Francisco Jazz Collective. Een speciaal optreden van Elvis Costello met Allen Toussaint sloot het festival op 17 juli af.

In het jazzgedeelte traden onder anderen de trompettisten Charles Tolliver (en zijn bigband), Bert Joris (en het Vanguard Jazz Orchestra), Randy Brecker en Wynton Marsalis (en het Lincoln Center Jazz Orchestra) op. Ook Kenny Werner, Toots Thielemans, Jef Neve, Kurt Elling, Chick Corea, Charlie Haden en Stacey Kent waren van de partij. Tony Daenen en Tom Beetz maakten de volgende fotografische impressie.

CHARLES TOLLIVER

Met trompettist Charles Tolliver (foto) als gast opende de formatie aRTET op 6 juli om 17.00 uur het Blue Note Records Festival 2007. aRTET won vorig jaar de wedstrijd Jong Jazz-talent Gent en het openingsoptreden was daarvan de prijs. Aansluitend trad Tolliver op met zijn bigband, waarin onder anderen pianist Robert Glasper zit. (foto: Tony Daenen)

BERT JORIS

Het Vanguard Jazz Orchestra (VJO) kwam speciaal naar het festival voor een project met trompettist Bert Joris. Een droom van Joris, spelen met deze in New York verankerde bigband, ging hiermee op de openingsavond vervulling. Joris was overigens ook 'artistiek peter' van het festival en in die hoedanigheid betrokken bij de programmering. >>>>

IMPRESSIE BLUE NOTE RECORDS FESTIVAL

Bert Joris trad op met het VJO. (Foto: Tony Daenen)

GIANLUCA PETRELLA

De Italiaanse trombonist Gianluca Petrella (foto) werd vorig jaar door Downbeat als het grootste talent op zijn instrument gekozen. Voor Blue Note Records maakte hij het album 'Indigo 4'. Op het festival opende hij zaterdag 7 juli om 17.00 uur de tweede dag. (Foto: Tony Daenen)

WYNTON MARSALIS EN HET LCJO

Trompettisten waren goed vertegenwoordigd op het festival. Wynton Marsalis (achterste rij midden) – hij maakt zijn platen voor Blue Note Records – speelde zaterdag met zijn Lincoln Center Jazz Orchestra (LCJO). (Foto: Tom Beetz)

CINDY BLACKMAN

Drummer Cindy Blackman trad 6 juli op als lid van het Kenny Werner Quintet. (Foto: Tom Beetz)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden en Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Gerard Bielderman, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting, Jan J. Mulder en Han Schulte. **Fotografie:** Tom Beetz en Tony Daenen. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **Aan JAZZFLITS kunnen geen rechten worden ontleend.**

JOKE SCHOT

Als speciale medewerker tekende **Joke Schot** (1958) voor de meeste foto's in deze special. Zij is een echte 'podiumfotografe'. Muziek en andere podiumkunsten fotografeert ze met liefde en toewijding. Waar andere fotografen al vertrokken zijn, neemt Joke de tijd voor dat éne moment; vaak tijdens de toegift. Ze is autodidact en op festivals, maar ook bij kleine podia te vinden, ook na het concert. Ze exposeerde enkele malen op het North Sea Jazz Festival en werkte mee aan een internationaal audiovisueel dvd-project: 'Tabasco Tabernacle - Global Frequency'. Joke werkt nauw samen met galerie Pakhuis 6 en JazzArt Rotterdam. Ook fotografeert ze voor Jazz International Rotterdam.

JAZZRADIO ALS PODCAST

LE GRAND JAZZ

WWW.RTBF.BE/PODCAST/INDEX.HTM

OVERIG JAZZNIEUWS

Pianiste Soo Cho (foto: Vera Rutten)

SOO CHO EN BRAM STADHOUDERS GAAN OP YOUNG VIPS TOURNEE 2008

De formaties van pianiste Soo Cho en gitarist Bram Stadhouders gaan volgend voorjaar samen de Young VIPs Tournee verzorgen. Soo Cho met haar trio, aangevuld met trompettist Angelo Verploegen en Bram Stadhouders met zijn Tonelist Trio.

De Koreaanse Soo Cho woont sinds 2001 in Nederland. Ze studeerde enige tijd aan het Utrechts Conservatorium bij Bert van den Brink en vervolgens aan het Conservatorium van Amsterdam bij Karel Boehlee, Rob van Bavel en Kris Goessens. Vorig jaar studeerde ze daar als 'master' af. Tilburger Bram Stadhouders studeert aan de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht op de faculteit Kunst, Media en Technologie. Hij improviseert veel met elektronisch geluid.

Tijdens de Young VIPs Tournee doen twee formaties met een dubbelconcert een aantal jazzpodia en -festivals aan. Met de tournee wil de Vereniging van Jazz en Improvisatiemuziek Podia (de VIP) de nieuwste ontwikkelingen op jazzgebied presenteren. De deelnemers zijn 'buitengewoon Nederlands talent met hoogwaardig eigen repertoire'. In de jaren dat de Dutch Jazz Competition wordt gehouden, plaatst de winnaar van deze competitie zich automatisch voor deelname aan de volgende Young VIPs Tournee. Dit voorjaar verzorgden het Franz von Chossy Trio en Harmen Fraanje's Aneris de tournee.

DICK BAKKER EN GIANLUCA PETRELLA KRIJGEN PAUL ACKET AWARD 2007

Trombonist Gianluca Petrella heeft de Paul Acket Award 'Artist Deserving Wider Recognition' gekregen en Dick Bakker, onder meer oud-chefdirigent van het Metropole Orkest, de Paul Acket Award 'Special Appreciation 2007'. Beide prijzen werden tijdens het North Sea Jazz Festival 2007 uitgereikt.

Gianluca Petrella kreeg zijn Award, bedoeld voor een artiest die volgens de jury een groter publiek verdient, voor zijn 'attractieve manier van spelen, vol avontuur en energie, zijn experimenten met effecten en spannende composities'. Dick Bakker werd bekroond als 'toonaangevende, breed georiënteerde muzikale duizendpoot'. Hij werkte mee aan honderden muziekproducties. De Paul Acket Award heette tot 2006 Bird Award.

NIEUWSFLITSEN

Jazz op het Dak – Het festival Jazz op het Dak kon dit jaar niet op het dak van het Amsterdamse science center NEMO plaatsvinden. Het weer was op 6 en 7 juli zo onbestendig dat naar het nabij gelegen Muziekgebouw aan 't IJ moest worden uitgeweken. Onder anderen Stefano Bollani en Eric Vloeimans' Gatecrash traden op.

Bill Barber – Tubaspeler Bill Barber is 18 juni in New York op 87-jarige leeftijd aan hartfalen overleden. Hij studeerde aan de Juilliard School of Music en speelde als jongeling in het orkest van Claude Thornhill. Barber is te horen op Miles Davis' 'Birth of the Cool'-opnamen en op zijn albums 'Sketches of Spain' en 'Porgy and Bess'. Barbers tuba klinkt ook op John Coltrane's 'Africa/Brass'-album. Later verdiende Bill Barber vooral de kost met een betrekking als muziekleraar.

Louis Debij – De Haagse drummer Louis Debij is 11 juli door de Haagse burgemeester Deetman tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau benoemd. Debij zit ruim vijftig jaar in het vak.

Pierre Courbois – 'Van Nul Kwarts naar Elf Achtste' is het motto van een driedaagse waarin drummer Pierre Courbois te Leiden in drie verschillende bezettingen een concert zal geven. De concerten vinden plaats op 30 november en 1 en 2 december in De Burcht. Courbois zal te horen zijn in een duo met pianist Polo de Haas, in het Waterland Trio met saxofonist Leo van Oostrom en pianist Loek Dikker, met zijn Vijfkwarts Sextet en in een trio met Jasper van 't Hoff (piano) en Barend Courbois (basgitaar).

BBC Jazz Awards 2007 – Te Londen zijn 12 juli de BBC Jazz Awards 2007 uitgereikt. In de volgende categorieën kwamen deze winnaars uit de bus:

Jazz Line Up Award - Jazz Album of the Year

'Displaced' van het Tom Cowley Trio

Jazz on 3 Innovation Award

Drummer Tom Bancroft

Radio 2 Jazz Artist of the Year

Curtis Stigers

Best Band

Altsaxofonist Finn Peters' Finntet

Best Vocalist

Ian Shaw

Best Instrumentalist

Saxofonist Julian Siegel

Rising Star

Saxofonist Simon Spillet.

Ahmad Jamal – Pianist Ahmad Jamal (77) is door de Franse regering benoemd tot lid van de 'Ordre des Arts et des Lettres'. Deze eer viel hem te beurt vanwege zijn buitengewone verdienste voor de Amerikaanse muziek, zowel in zijn hoedanigheid van musicus, pianist, componist als van producer. De 'Ordre' wordt toegekend door het ministerie van Cultuur en is de hoogste Franse onderscheiding voor de kunsten. Eerder kregen onder anderen Ornette Coleman en Ella Fitzgerald deze onderscheiding.

JAZZFLITS nummer 13 staat 27 augustus op www.jazzflits.nl

OVERIG JAZZNIEUWS (VERVOLG) VOORAL VOCALISTEN IN RACE OM EDISON JAZZISM PUBLIEKSPRIJS

Meer dan de helft van de tien nationale artiesten die meedingen naar de Edison Jazzism Publieksprijs 2007 is vocalist. Onder anderen Trijntje Oosterhuis, Laura Fygi, Wouter Hamel en Fay Claassen staan op de grolijst. Eenieder kan de komende weken via internet een stem op zijn of haar favoriet uitbrengen, waarna in september de drie uiteindelijke nominaties bekend worden gemaakt.

De lijst van tien albums werd samengesteld op basis van ruim zeventuizend stemmen die via internet werden uitgebracht. De volgende platen staan genoteerd:

Trijntje Oosterhuis

The Look of Love

Boris

Holy Pleasure

Rembrandt Frerichs

Self Portrait

Sanna van Vliet

A Time for Love

Laura Fygi

Rendez-Vous

Eric Ineke

Flames 'n' Fire

Patrick Sedoc

Na Casa de Sedoc

Fay Claassen

Two Portraits of Chet Baker

Wouter Hamel

Hamel

Eric Vloeimans

Gatecrashin'

De Edison Jazzism Publieksprijs wordt op 6 november te Eindhoven uitgereikt tijdens het Edison Jazz/World Music Awards-gala. Naast de Edison Jazzism Publieksprijs worden nog zes Edisons uitgereikt. De winnaar ontvangt een geldbedrag en een Edison beeld. Daarnaast kan de artiest rekenen op aandacht in het blad Jazzism en op Radio 6, medepresentator van de publieksprijs. De Edison is de oudste muziekprijs in Nederland. Sinds 1960 wordt deze onderscheiding voor 'geluidsdragers van bijzondere kwaliteit' uitgereikt. Nomineren kan op de website www.edisonjazz.nl.

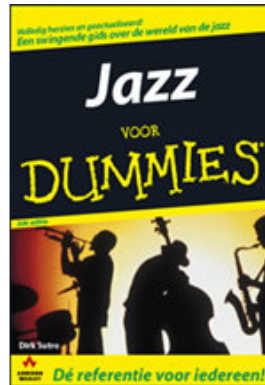
de JAZZORGANISATIE

JAZZKAART 2007

De Jazzkaart 2007 is uit. Het document geeft een overzicht op hoofdlijnen van de jazzsector in Nederland. Met informatie over de jazzmedia, aanbieders en producenten van jazz, onderwijs, jazzprijzen, subsidies en jazz op cd. De Jazzkaart wordt jaarlijks gemaakt door de Jazzorganisatie en is gratis te downloaden van haar website:

www.jazzorganisatie.nl/documentatie/Jazzkaart_2007.doc.

JAZZ OP PAPIER

JAZZ VOOR DUMMIES

'Jazz voor Dummies' beleeft zijn tweede editie en is op een groot aantal punten geactualiseerd. Het bevat zinnige hoofdstukken over het opbouwen van een platencollectie en jazzactiviteiten in grote steden. Maar ook onbenullige over het entertainen van vrienden met jazz per menugang en magere over jazzjargon. De kracht van het boek ligt in de beknopte beschrijvingen van musici, stromingen, vergeten sterren en tips voor startende muzikanten. Plus een zeer bruikbare literatuurlijst. Een cd met historische en instructieve jazztracks ontbreekt. Bij 'Drummen voor Dummies', eveneens de tweede editie, wordt wel een cd bijgeleverd. Uitgever Pearson Education stelt dat jazz springlevend is en baseert dit oordeel op de vele jazzfestivals in de Benelux. (Han Schulte)

*Jazz voor Dummies, Dirk Sutro; Nederlands; 424 pag.
Prijz: 27,95 euro; ISBN 978-90-430-1399-4.*

ingezonden mededeling

JAZZ OP YOUTUBE

De website YouTube is een uitwisselingsplatform voor videofilmjes. Ook voor jazzliefhebbers is het smullen. Maak historische concerten nog een beetje mee: Ellington, Armstrong, Goodman, ze komen allemaal voorbij, maar ook een 22-jarige Scott Hamilton. En luister beslist eens naar de veel te jong gestorven Eva Cassidy... een blueszangeres met de intensiteit en emotionele diepte van Billie Holiday. Om het u gemakkelijk te maken bevat de website MusicABC een webpagina waar de verschillende video's met een enkele klik van de muis zijn op te roepen. Het is vanzelfsprekend 'werk in uitvoering' en er wordt bijna elke dag wel iets aan toegevoegd. De YouTube startpagina is te vinden op www.music-abc.com/youtube-jazz.html/.